

“ Fie ca randurile mele , iubite cititorule, sa te gaseasca in liniste si pace si te invit , atunci cand esti oboist, necajit si singuratic, sa te delectezi citindu-le . Atunci stiu ca m-ai inteles si esti prieteneul meu pentru totdeauna”. Iti multumesc!

-eleva: CRISAN ANDRA RENATA
Cl a XI a M.I.

Codrut (Povestire istorica imaginara, despre daci)

Intamplarea s-a petrecut pe vremuri, de demult, cand stramosii nostri dacii erau atacati de romani, ducand cu acestia lupte grele.

Dacii isi aparau glia si vatra strabuna, romanii ravneau la bogatiile Daciei, despre care se dusesse vestea-n lumea intreaga.

Pe vremea aceea, pe malul batranului fluviu Danubiu, Istru, cum se numea pe vremuri, era un sat nu prea mare, asezat nu departe de fluviu, pe locul numit Caunita. Satul era format din cateva zeci de case din lemn acoperite cu stof si paie. Doar in mijlocul satului se inalta una mai mare, deosebita de celelalte, construita tot din barne, cu acoperisul din sindrila frumos asezat in patru ape. Aici statea tarabostele satului, batranul si viteazul Viezure, care avea un fecior si o fata de toata frumusetea. Feciorului ii spunea Codrut, iar fetei Cetina.

Codrut parca era coborat de pe Columna lui Traian din Roma. Era un flacau chipes, cu parul auriu ca lanurile de grau copt, cu ochii albastrii precum cerul senin de mai, voios din fire, cinstit, drept , ager la minte si istet si in plus mandru de neamul lui eroic.

Cetina, o frumusetate a pamantului dac, cu fata alba ca laptele, parul si ochii negri ca ai mamei sale, o voce blanda si placuta, vrednica din cale-afara, de o sorbeau din ochi toti feciorii.

Tihnit a fost traiul dacilor si ar fi durat poate mai mult daca acvila romana nu si-ar fi intins aripile sale si asupra pamantului dac.

Era intr-o dupa amiaza de primavara din luna mai. Liliicii au inflorit de mult printre stancile Stencai, facand ca acestea sa apara ca-n lumea basmelor sub razele aurii ale soarelui.

Codrut pleca sa-si intampine surioara, pe Cetina, care era plecata la o matusa de a sa, in satul vecin, de peste dealuri, in satul Vizurini, cale cam de doua ore de mers. Peste tot o pandeau nenumarate pericole, mai ales din desisul padurilor seculare din apropiere, dar si posibile alte primejdii!

Flacaul, inarmat c-un arc si sageti si cu sabia-i incovoiata, fluiera prelung si deodata un roib in trap aparut inaintea sa, nechezand bucuros si tropaind din copite. Codrut ii mangaie coama si se arunca voiniceste in spatele sau si-o lua pe drumeagul ingust ce se strecura printre stancile sure si aramii, pierzandu-se in codrii nesfarsiti ai Stencai.

Merse el ce merse, pana ce ajunse la un izvor ce susura printre falnicii stejari si fagi, scurgandu-se la vale. Descaleca, bau cu nesat apa rece si limpede din causul pumnilor, apoi se aseaza sa se odihneasca putin.

Nu trecu mult timp si, deodata, de pe o poteca ce cobora-n drum veni in goana sora sa, cu parul ravasit, cu fata sperziata ca de caprioara gonita de frica lupului. Inima-i se zbatea de parca dorea sa iasa din frumosul sau piept ce se vedea sub ea cusuta parca cu toate florile pamantului dac.

Vazandu-si fratele, franta de oboseala, cu sufletul la gura-i spuse sa fuga si sa-i anunte pe ceilalti din sat sa se retraga in munti, caci romanii au trecut apa si-s in drum spre satul lor.

Urmarind-o cu privirea, Codrut nu se pripi si, cugetand adanc si totusi rapid, cum ii era obiceiul, ii spuse surorii sale sa incalece roibul sau si sa-i anunte se pe ceilalti de primejdie, caci el ii va intampina pe romani in defileul "Sparturilor", tinandu-i in loc pana-i vor veni ajutoarele.

Cetina se facut nevazuta, zburand ca o sageata in spatele roibului, iar Codrut isi indrepta pasul spre defileul Sparturilor, unde stanci amenintatoare se ridicau spre inaltul cerului. Aici defileul era asa de ingust incat abia un calaret putea sa treaca.

Codrut, cu privirea scrutatoare, privi stancile din jurul sau si-si alese locul potrivit, doborand cateva stanci, barand trecatoarea, apoi se aseza in spatele lor, aranjandu-si sagetile la indemana.

De aici cararea se vedea destul de bine.

"Da, bun loc, isi zise Codrut, sa-i astept! Dar or fi multi?" se intreba el.

Nu trecu mult timp si zgomote se auzira apropiindu-se tot mai tare, ca apoi sa apara sirul nefarsit al romanilor. (Nu se inselase cand gandea ca dusmanul este puternic cand este numeros).

In fruntea romanilor veniti de peste Dunare pe un pod de vase se vedea un barbat dac, ce era legat si impins sa mearga inainte. Dacul se impotrivea, dar varfurile sulitelor ascutite il faceau sa mearga inainte. Fata lui era numai sange. Se vedea clar ca l-au chinuit mult. (Cum? Romanii erau un popor civilizati!)

Un fluierat de mierla se desprinse de pe buzele lui Codrut. Auzind semnalul de primejdie cunoscut numai de daci, prizonierul, prefacandu-se ca s-a impiedicat, se arunca la pamant, in timp ce o sageata nevazuta se infipse adanc in pieptul primului ostas roman, strapungandu-i platos, si-l facu pe acesta sa se prabuseasca fara viata peste prizonier.

Romanii se opriseră speriați. Prizonierul dac se trase de sub trupul romanului si incerca, ferit, sa se apropie de locul unde era Codrut.

Sagetile lui Codrut nu-si greseau tinta, fiecare sageata trasa doboră cate un ostas roman, dar cele romane ca niste bondari indraciti, zburdand, se izbeau de stanci si se duceau aiurea.

O sageata romana patrunse adanc in spatele prizonierului dac, ce se prabusi cu un geamat surd, scormonind cu mana putin tarana, iar apoi, ducandu-si-o la piept, cu ochii deschisi privind cerul albastru, isi dadu sfarsitul. Se ducea linistit la Zalmolxe, zeul dacilor.

Codrut îl recunosc pe varul său din Vizuini, care probabil a condus-o pe Cetina spre casa la înapoiere.

O ură aprigă clocotea în el.

“Vor plăti cu viața moartea varului meu”, își zise Codrut și, cu o iuteală rar întâlnită, săgețile sale culcau la pământ pe cei ce înaintau. Trase și ultimele săgeți fără gres, apoi sabia lui temută, “sica dacică” se ridica deasupra capului, în asteptare.

Românii înaintau cu mare precauție, ținându-și scuturile în față. Ajunseră la baricadă, când sabia flacăului căzu ca un trznet peste teasta ostasului roman, despincându-l.

Un ordin scurt îi făcu să se oprească pe loc. Cățiva ostași români încercară să urce pe stâncile ascuțite ale defileului, cu scop vădit să cadă în spatele aparatorilor daci, căci ei credeau că acolo sunt o mulțime de luptători.

Muchiile ascuțite ale stâncilor le raneau adânc mâinile, dar ordinal comandantului era ordin și trebuia îndeplinit. Încet, încet se catarau, ajutându-se unii pe alții. Astfel ajunseră pe prima stâncă și începură să urce pe cea de-a doua, când, deodată, ostasul din față scoase un țipăt și, ținându-se cu o mână de gât, prinse o vietate mică, roscată, ce-și infipsea colțul aducător de moarte în gât.

Era o viperă cu corn în frunte, una dintre cele mai otrăvitoare reptile de la noi. Reptila fu aruncată-n jos, dar, odată cu ea, alunecă și corpul ostasului, prăvălindu-i în cadere și pe ceilalți în gol, ca o avalanșă de corpuri, peste ostasii de jos, înmărmuriți de groază.

Comandantul își dadu seama de situația grea, înspăimântătoare în care se gaseau și ordona atacul, care porni din nou.

Românii se apropiară de Codrut. În frunte era comandantul care înainta, când, cu o lovitură fulgerătoare, Codrut îi zbură acestuia capul, ce se rostogoli peste bolovanii baricadei.

Pe rând cadeau românii sub loviturile necrutătoare ale viteazului Codrut. Trupurile lor se ridicară la înălțimea baricadei, dar ceilalți, trecând peste ele, încercau să înainteze. Randurile romanilor se rareau văzând cu ochii, dar ei veneau, veneau mereu alții, parca ieșeau din pământ, iar puterile lui Codrut scădeau și ele.

Spada se izbea în navalitori, culcându-i la pământ, dar loviturile erau tot mai rare. Mâinile aproape că nu le mai simțea. Respirația îi era suierătoare, gura-i era uscată, iar un firicel de sânge se prelingea subțire din colțul stâng al gurii.

“Ah! De-ai mai rezista puțin, să-mi vină ajutoarele”, își zise Codrut și privi spre drumul pe unde venise, dar nimic!

Românii parca ghiciseră că apărarea dacilor era slabă și atacau cu inversunare, când, deodată, pe drum se aplecă aparura, pe căii lor marunți, ajutoarele trimise de Scoros, războinicul ce avea înălțat stindardul dacic cu cap de lup și corp de dragon.

Ca soimii zburau de iute dacii, scotând chiote de luptă.

În fruntea lor venea Patrut, cel mai bun prieten al lui Codrut, aplecat pe gatul calului, cu sabia scoasă.

Văzându-l pe Codrut că era sleit de puteri și că abia se mai putea ține pe picioare, striga de răsunat defileul Sparturilor:

- Nu te lasă, Codrut, căci am ajuns și noi!

Cu latul sabiei lovea crupa murgului sau, sa sara peste bolovani ce ii ieseau in cale de parca ar fi fost inaripat.

Romanii vazura multimea dacilor ce se apropiau vertiginos spre ei si care, din fuga cailor, trimisesera o ploaie de sageti asupra lor. Ostasilor batrani, (veterani) care in viata lor participasera la multe razboaie si la multe maceluri pe alte campuri de lupta, incepu sa le fie frica si sa dea inapoi.

Patrut arunca fraul calului care se retrasese din drum, luand-o pea pa paraului ce iesea de sub stanca, oprindu-se la cativa metri de stapanul sau langa o salcie pletoasa. Din cateva sarituri fu langa Codrut si-l sprijini. Un sunet de bucium rasuna-n asfintitul soarelui in spatele romanilor, ca apoi o avalansa de bolovani sa vina la vale de pe inaltimi cu un tunet si zgomot infernal. Erau dacii din Vizurini, care ii atacau pe romani din spate si din coaste. Urlete, tipete, vaiete umpleau vazduhul si trecatorile Sparturilor.

In cateva ore, o parte din romanii navalitori zaceau la pamant, iar restul, ranitii si prizonierii asteptau verdictul, inspaimantati. Si mult sange curse de se inrosi apa molcoma a paraiasului. Un chiot de bucuria biruintei rasuna-n cele doua parti ale trecatorii. Dacii invinsesera in acea batalie! Un steag cu pajura romana statea zdrobit de un bolovan, alaturi de purtatorul sau, un barbat maret si dupa moarte.

Adunara armele invinsilor si le incarcara pe cai. Acelesi lucru il facura si cu prizonierii raniti care gemeau jalnic. Plansetele si gemetele ranitilor faceau sa rasune defileul ca o orga lugubra.

Dupa ce-si luara ramas bun, luptatorii daci plecara fiecare spre satele lor, spre Vizurini si Caunita, unde ii asteptau cu nerabdare si neliniste doar batranii si tarabostele Viezure, caci ceilalti (femei, copii) luasera drumul bejeniei spre muntii intunecati ai Nordului. Curand revenira si ei la casele lor.

Bucuria victoriei se simtea in inima dacilor, in vorbele lor si o incredere in fortele lor li se strecura in vine, ca un foc arzator, catalizator.

Cei doi prieteni, Patrut si Codrut, erau ultimii. Se bucurau de victorie, se bucurau de bucuria celorlati luptatori, dar se gandeau cu ingrijorare ca acesta a fost doar inceputul si ca romanii nu vor uita infrangerea suferita si vor veni iarasi cu forte si mai mari.

- Va trebui sa ne pregatim de lupta, Patrut, zise Codrut. Cu armele luate de la romani ii vom inarma pe toti barbatii care pot sa lupte. Va trebui sa ii instruim cum sa lupte, caci romanii au arme mai bune, iar noi trebuie sa facem la fel ca sa putem face fata atacurilor care vor veni cat de curand din partea lor.

- Ai dreptate, Codrut, si ma gandesc ca n-ar strica sa facem la Ogasul Caunitei un fort de aparare caci piatra, lemn si pamant avem de ajuns. Odata intariti in fortul cu zidurile groase, construite din piatra si pamant batatorit, legate prin barne despicate la capat si imbinat intre ele, care nu vor lasa zidurile sa se desface si care cu greu pot fi distruse in caz de asediu, ne vom apara mai usor si ii vom tine in loc, caci fortul nostrum va fi un obstacol serios in calea lor, iar noaptea noi putem iesi din fort prin tunele pe care le vom sapa si care vor iesi la suprafata in rapele dealului si in intunecimea noptii ca smoala, sa-i atacam din toate partile, incat romanii prinsi ca intr-un cleste sa fie zdrobiti.

Coloana luptatorilor se apropia de asezare. Patrut si Codrut, ingandurati, mergeau si ei in tacere. Amurgul serii se lasa incet si valea Dunarii parca soptea taine numai de daci intelese.

- Sa-i chemam pe toti luptatorii din munti si de pe toate vaile, zise Codrut, si sa

le aratam primejdia, ca impreuna, uniti, sa trecem sa ne realizam planul de aparare, caci de vom cadea noi, drumul romanilor spre alte cetati dacice va fi deschis.

- Acest lucru nu va trebui sa se intample, chiar daca va fi nevoie sa albim pamantul dac cu osemintele noastre, caci si ele vor fi un obstacol in calea inaintarii romane in Dacia.

Corul greierilor si pasarilor concerta in lunca! In departare se auzeau urlete si latrat de caini, se apropiau de sat.

Din tufisuri ieseau palcuri de oameni inarmati si in chiote de bucurie se indreptau cu totii spre sat, preluand greutatea armelor capturate in lupta. Ajunsesera. Armele si ranitii le asezara in fata casei unde tarabostele Viezure, in fruntea unui detasament de luptatori ii astepta.

Codrut si Patrut se apropiara de batran, care zise:

- Ai luptat ca un viteaz, fiule, si ai aratat ca dacilor nu le este frica de moarte; ei sunt nemuritori! Ei stiu sa isi apere vatra stramoseasca in orice imprejurare. Nu ti-ai crutat viata deoarece ai stiut ca numai cu pretul ei ne vei scapa de ascutisul sabiilor romane si de robie. Suntem mandri de tine si de toti cei care ati luptat si ati invins dusmanul! Zalmoxis v-a ajutat sa-i invingeti!!! Si acum e tarziu. Prizonierilor raniti sa li se dea ajutor, caci vom avea nevoie de ei, iar voi, cei ce ati luptat, duceti-va la culcare si va odihniti! Tulnicarii sa dea de veste despre victoria noastra si in acelasi timp focurile de pe varfurile de straja sa vesteasca adunarea tuturor luptatorilor de prin munti si vai, maine in zori.

Sunetul tanguitor al tulnicelor incepu sa rasune pe culmile dealului Greda, ca apoi sa se repete tot mai departe, in zarea nefarsita a Daciei. Flacarile unui foc imens se aprinsera indata, ridicandu-se spre cerul senin si instelat. Alte focuri se aprinsera pe Glocina, in departare, iar un altul...

Forfota in tabara si in sat incepu sa scada incetul cu incetul.

De dupa piscurile Cozlei, discul argintiu al lunii se ridica incetisor, invaluind totul cu alba-i lumina.

Somnul binefacator al noptii cuprinse tot pamantul.

Latratul cainilor incepu si el sa se rareasca, pentru ca apoi sa inceteze si el.

E liniste, liniste; e pace; deocamdata... e pace!

Dar cine stie cat va mai dura ea, pentru ca romanii (si ei nascuti in zodiac lupului si a razboiului) in maretia si orgoliul lor nu vor uita rusinea infrangerii. Si vor veni iara, dar cand?...cand? Pe dealuri focurile mocneau incet iar strajerii continuau sa fie numai ochi si urechi, in rest...totul adormise.

Si eu, umilul povestitor, las, pe nesimtite, sa-mi cada pana din mana si ma fura somnul. Un somn imbiator, linistit si binemeritat. Prea mult am trait lupta si biruinta. M-au ostenit! Sa dea Domnul sa tot ostenesc pentru asa ceva!